

"Slujba împăcării" în evanghelia după Luca

SoundWords

© SoundWords, Online începând de la: 13.09.2018, Actualizat: 13.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Evanghelia după Luca ne arată marele har al lui Dumnezeu, mai mult decât toate celelalte evanghelii. Acest har al lui Dumnezeu este destinat pentru *toți* oamenii. Altfel decât evanghelia după Matei, evanghelia după Luca se adresează de aceea nu în primul rând iudeilor, ci *tuturor* oamenilor. Ea ne arată în mod deosebit natura umană a Domnului Isus și cum a trăit El ca Om, de care Dumnezeu S-a bucurat.

Aceste două aspecte conduc, ca în această evanghelie să găsim prezentată în mod deosebit slujba împăcării. În privința aceasta vrem să parcurgem pe scurt această evanghelie.

Luca 2.1-14: 1. În vremea aceea a ieșit o poruncă de la Cezar August să se înscrie toată lumea. **2.** Înscrierea aceasta s-a făcut întâia dată pe când era dregător în Siria Quirinius. **3.** Toți se duceau să se înscrie, fiecare în cetatea lui. **4.** Iosif s-a suit și el din Galileea, din cetatea Nazaret, ca să se ducă în Iudeea, în cetatea lui David, numită Betleem, - pentru că era din casa și din seminția lui David, - **5.** să se înscrie împreună cu Maria, logodnica lui, care era însărcinată. **6.** Pe când erau ei acolo, s-a împlinit vremea când trebuia să nască Maria. **7.** Și a născut pe Fiul ei cel întâi născut, L-a înfășat în scutece și L-a culcat într-o iesle, pentru că în casa de poposire nu era loc pentru ei. **8.** În ținutul acela erau niște păstori, cari stăteau afară în câmp, și făceau de strajă noaptea împrejurul turmei lor. **9.** Și iată că un înger al Domnului s-a înfățișat înaintea lor, și slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoșat foarte tare. **10.** Dar îngerul le-a zis: „Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: **11.** astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul. **12.** Iată semnul, după care-L veți cunoaște: veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle.“ **13.** Și deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulțime de oaste cerească, laudând pe Dumnezeu, și zicând: **14.** „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui.“

Deja în descrierea nașterii Domnului Isus putem recunoaște cât de înstrăinat era omul de Dumnezeu. În casa de poposire nu era loc pentru El. Loc era numai într-un staul, într-un adăpost pentru *animale* – o iesle. În adăposturile pentru *oameni*, în casa de poposire, nu era nici un loc. Însă Dumnezeu nu S-a lăsat speriat de aceasta, ca să ofere omului împăcarea (Luca 2.10). El era chiar gata să vină pe pământ în Hristos ca Baby.

Primul mesaj, pe care noi îl auzim, este: „Nu vă temeți” (Luca 2.10). Omul înstrăinat de Dumnezeu, în vrăjmășie față de Dumnezeu, avea desigur motive să se teamă de Dumnezeu. Însă Dumnezeu a întins mâna Sa împăciuitoare și este ca și cum ar fi zis: Eu doresc să creez posibilitatea ca prăpastia să poată fi traversată, voi nu trebuie să vă temeți de Mine. – Dumnezeu voia să îndeparteze orice sentiment de teamă. Și El a avut o veste bună pentru ei, o veste aducătoare de bucurie, în loc de o veste aducătoare de groază, o veste bună, care era valabilă nu numai pentru păstori, ci pentru tot poporul (Luca 2.10).

Acum Dumnezeu nu a venit cu ape îngrozitoare ca în timpul lui Noe, ca să nimicească pe oameni; dimpotrivă, El a încercat acum să-i tragă la Sine cu legături de dragoste. Oameni, care odinioară au trăit în teamă și mare depărtare de Dumnezeu și L-au urât și aveau sentimente de vrăjmășie față de El, trebuiau să poată avea cu bucurie relații de părtășie cu Dumnezeu. Acesta este țelul împăcării: „Ne laudăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am primit acum împăcarea” (Romani 5.11). S-ar putea spune și: noi suntem

umpluți cu admirație și bucurie cu privire la Dumnezeu, că noi am fost aduși așa de aproape prin Domnul Isus.

În versetul 14 găsim cele trei însușiri ale împăcării:

1. glorificarea lui Dumnezeu,
2. pacea,
3. buna plăcere a lui Dumnezeu față de om.

Ordinea acestor trei elemente este foarte importantă.

1. Pentru lucrarea de împăcare era absolut necesar să se țină socoteală de *deglorificarea lui Dumnezeu*. De aceea omul vrăjmaș și înstrăinat de Dumnezeu trebuia judecat, ceea ce a avut loc „în trupul Lui [al lui Hristos] de carne, prin moarte” (Coloseni 1.21). Judecata asupra păcatelor noastre trebuia să aibă loc; această pedeapsă a purtat-o Hristos. Credinciosul a devenit „sfânt, curat și fără vină” (Coloseni 1.22).
2. Al doilea element important al împăcării este *pacea*. Găsim legătura între pace și împăcare în mod deosebit în epistola către Efeseni 2.14-17 și de asemenea în Coloseni 1.20: „... prin El să *împace* toate lucrurile cu Sine, atât lucrurile de pe pământ cât și lucrurile din ceruri, făcând *pace* prin sângele crucii Lui.” În cadrul acestei păci este vorba în primul rând de o relație în ordine cu Dumnezeu, la modul general. Dar expresia „pace pe pământ” ne arată că este vorba și de pace pe orizontală, deci de pace între oameni. Această pace ar trebui menținută în ordine prin structurile de autoritate (compară Coloseni 1.20 cu Coloseni 1.16), pe care Dumnezeu le-a dat în acest scop. Dar aceste structuri de autoritate au eșuat. Oamenii se ridică unul împotriva celuilalt și împotriva autorității, autoritatea asuprește pe subalterni sau vrea să supună pe alții prin forță. Toate acestea înseamnă război. Însă va veni ziua în care va fi pace pe pământ. Aceasta va fi atunci când toate structurile de autoritate vor fi supuse lui Hristos și ele vor fi coordonate de El, care este Cap a toate. Atunci toate lucrurile vor fi împăcate, și Dumnezeu va avea bună plăcere de oameni.
3. Am ajuns la al treilea element important al împăcării: *buna plăcere*. După nașterea Domnului Isus, Dumnezeu a lăsat să se spună prin îngeri: „... oameni plăcuți Lui” (Luca 2.14). În privința aceasta desigur Dumnezeu S-a gândit și la, și înainte de toate la Hristos, care totdeauna va fi un Om spre buna plăcere a lui Dumnezeu, așa cum Dumnezeu a explicat mai târziu pe malul Iordanului și pe muntele transfigurării (vezi Matei 3.16,17; 17.5). Dar în afară de aceasta este vorba că: „Dumnezeu era ... împăcând lumea ...” (2 Corinteni 5.19), aceasta înseamnă că pe baza lucrării Sale în Hristos voia să aibă bună plăcere și de oameni.

Totul este garantat în Hristos:

- El a glorificat pe Dumnezeu.
- El este și Prințul păcii.

- Deoarece El a devenit Om, începând din momentul acesta Dumnezeu putea deja să vadă un Om de care El putea avea bună plăcere desăvârșită.

Îngerii au vestit, că S-a născut un Mântuitor. Nu un *Judecător* venise, ci un *Mântuitor* S-a născut. Deci slujba împăcării începe cu propovăduirea bucuriei mari și cu „o mulțime de oaste cerească, laudând pe Dumnezeu” (Luca 2.13). Această slujbă a împăcării a făcut apoi, ca în Ierusalim să fie din aceia care au avut o mare bucurie și ei laudau și preamăreau pe Dumnezeu, așa cum citim în ultimele versete ale evangheliei după Luca (Luca 24.53).

Însă în primul rând păstorii au fost determinați prin mesajul îngerilor, să caute pe Hristos, și de asemenea și ei au glorificat și au laudat pe Dumnezeu, după ce au văzut pe Hristos (Luca 2.20).

Luca 2.18-30: 18. Toți cei ce i-au auzit, s-au mirat de cele ce le spuneau păstorii. **19.** Maria păstra toate cuvintele acelea, și se gândea la ele în inima ei. **20.** Și păstorii s-au întors, slăvind și laudând pe Dumnezeu, pentru toate cele ce au auzit și văzuseră, și cari erau întocmai cum li se spusese. **21.** Când a venit ziua a opta, în care trebuia tăiat împrejur pruncul, l-au pus numele ISUS, nume, care fusese spus de înger înainte ca să fi fost El zămislit în pântece. **22.** Și, când s-au împlinit zilele pentru curățirea lor, după Legea lui Moise, Iosif și Maria au adus Pruncul la Ierusalim, ca să-L înfățișeze înaintea Domnului, - **23.** după cum este scris în Legea Domnului: „Orice întâi născut de partea bărbătească va fi închinat Domnului”, **24.** și ca să aducă jertfă: o pereche de turturele sau doi pui de porumbei, după cum este poruncit în Legea Domnului. **25.** Și iată că în Ierusalim era un om numit Simeon. Omul acesta ducea o viață sfântă, și era cu frica lui Dumnezeu. El aștepta mângâierea lui Israel, și Duhul Sfânt era peste el. **26.** Duhul Sfânt îl înștiințase că nu va muri înainte ca să vadă pe Hristosul Domnului. **27.** El a venit în Templu, mânat de Duhul. Și, când au adus părinții înlăuntru pe Pruncul Isus, ca să îplinească cu privire la El ce poruncește Legea, **28.** Simeon l-a luat în brațe, a binecuvântat pe Dumnezeu, și a zis: **29.** „Acum, slobozește în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău. **30.** Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta,

Pe parcursul capitolului al doilea ni se arată prin exemplul lui Simeon și Ana care sunt oamenii care au folosit din slujba împăcării și ce trăsături morale și spirituale au acești oameni. De altfel Simeon a prorocit deja că slujba împăcării nu se va limita la poporul Israel. Astfel, el a vorbit despre mântuirea „pe care ai pregătit-o să fie, înaintea tuturor popoarelor, lumina care să lumineze *neamurile*” (Luca 2.31,32). Faptul că el amintește națiunile înaintea poporului Israel, arată deja că în cadrul acestei slujbe iudeii nu vor mai avea o poziție privilegiată. Înstrăinarea între Dumnezeu și oameni era așa de mare, că diferențele între iudei și națiuni de fapt nu mai jucau nici un rol.

Luca 4.1-21: 1. Isus, plin de Duhul Sfânt, S-a întors de la Iordan, și a fost dus de Duhul în pustie, **2.** unde a fost ispitit de diavolul timp de patruzeci de zile. N-a mâncat nimic în zilele acelea; și, după ce au trecut acele zile, a flămânzit. **3.** Diavolul l-a zis: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește pietrei acesteia să se facă pâine.” **4.** Isus i-a răspuns: „Este scris: Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” **5.** Diavolul l-a suit pe un munte înalt, i-a arătat într-o clipă, toate împărățiile pământului, **6.** și l-a zis: „Ție îți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății; căci

mie îmi este dată, și o dau oricui voiesc. 7. Dacă dar, Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta." 8. Drept răspuns, Isus i-a zis: „Înapoia Mea, Satano! Este scris: Să te închini Domnului, Dumnezeului tău, și numai Lui să-I slujești." 9. Diavolul L-a dus apoi în Ierusalim, L-a așezat pe strașina acoperișului Templului, și I-a zis: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos de aici;" 10. căci este scris: „El va porunci îngerilor Lui să Te păzească;" 11. și: „Ei Te vor lua pe mâini, ca nu cumva să Te lovești cu piciorul de vreo piatră." 12. Isus i-a răspuns: „S-a spus: Să nu ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău." 13. După ce L-a ispitit în toate felurile, diavolul a plecat de la El, până la o vreme. 14. Isus, plin de puterea Duhului, S-a întors în Galileea, și I s-a dus vestea în tot ținutul de primprejur. 15. El învăța pe oameni în sinagogile lor, și era slăvit de toți. 16. A venit în Nazaret, unde fusese crescut; și, după obiceiul Său, în ziua Sabatului, a intrat în sinagogă. S-a sculat să citească, 17. și I s-a dat cartea proorocului Isaia. Când a deschis-o, a dat peste locul unde era scris: 18. „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați, 19. și să vestesc anul de îndurare al Domnului." 20. În urmă, a închis cartea, a dat-o înapoi îngrijitorului, și a șezut jos. Toți cei ce se aflau în sinagogă, aveau privirile pironite spre El. 21. Atunci a început să le spună: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe cari le-ați auzit."

În evanghelia după Luca 4, Domnul Isus este dus de Duhul în pustie, ca să fie ispitit. Aceasta înseamnă, trebuia verificat dacă Acela care urma să facă lucrarea de împăcare va rezista ispitei de îndepărtare de Dumnezeu. El a trecut cu succes această probă. Nu că rezultatul ar fi fost pus la îndoială de Dumnezeu, dar era vorba să se demonstreze aceasta la modul general: El nu S-a înstrăinat de Dumnezeu, prin aceea că fără să aibă o misiune din partea lui Dumnezeu ar fi făcut pâine din pietre, deoarece Îi era foame (Luca 4.3,4); El nu S-a îndepărtat de Dumnezeu, prin aceea că El ar fi dăruit altuia dedicarea Sa (Luca 4.5-8); El nu S-a îndepărtat de Dumnezeu, prin aceea că ar fi pus la îndoială dragostea lui Dumnezeu (Luca 4.9-13).

Domnul Isus a venit în lume, ca să ofere oamenilor împăcarea, nu ca să facă judecată. Vedem aceasta de exemplu la întâmplarea din Templu, când Domnul Isus la citirea din cartea proorocului Isaia (Isaia 61.1,2a; Luca 4.18,19) se oprește în mijlocul frazei și a închis cartea. Căci El nu venise ca să exercite „ziua răzbunării" (Isaia 61.2b), ci „să vestească anul de îndurare al Domnului" (Isaia 61.2a). Cât de mult se vedea în această veste bună pentru „săraci" (Luca 4.18) efortul lui Dumnezeu pentru a întâmpina pe oameni cu dragostea Sa! Toate s-au împlinit acum în Persoana lui Hristos: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe cari le-ați auzit." (Luca 4.21).

Luca 5.12-14: 12. Isus era într-una din cetăți. Și iată că un om plin de lepră, cum L-a văzut, s-a aruncat cu fața la pământ, L-a rugat, și I-a zis: „Doamne dacă vrei, poți să mă curățești." 13. Isus a întins mâna, S-a atins de el, și i-a zis: „Da, voiesc, fii curățit!" Îndată, l-a lăsat lepra. 14. Apoi i-a poruncit să nu spună nimănui. „Ci du-te", i-a zis El, „de te arată preotului, și adu pentru curățirea ta ce a rânduit Moise, ca mărturie pentru ei."

Medicul Luca este singurul evanghelist, care ne relatează cât de gravă era situația cu acest

lepros: el era „plin de lepră”. Când Isaia vorbește despre poporul păcătos Israel, atunci el folosește o imagine asemănătoare: „Din tălpi până-n creștet, nimic nu-i sănătos” (Isaia 1.6). Când Domnul Isus Își întinde mâna către lepros, îl atinge și spune: „Da, voiesc, fii curățit!” (Luca 5.13), atunci vedem în aceasta mâna de dragoste a lui Dumnezeu întinzându-se spre aceia, care pe baza urmărilor păcatului (leproșii sunt o imagine a acelor care simt lucrarea păcatului în ei) obligatoriu trebuie să fie departe de Dumnezeu („în afara taberei”, Levitic 13.46) și în care absolut nimic bun nu se găsește.

Luca 7.14: *Apoi S-a apropiat și S-a atins de raclă. Cei ce o duceau, s-au oprit. El a zis: „Tinerelule, scoală-te, îți spun!”*

În Luca 7.14 vedem în istorisirea despre văduva care trebuia să ducă la mormânt pe singurul ei fiu, cum mâna lui Dumnezeu Se întinde împotriva morții („... a atins racla”) în singurul Lui Fiu născut și preaiubit – moartea, care reprezintă stadiul final al îndepărtării omului de Dumnezeu – și aduce la viață pe cel mort.

Luca 7.36-50: 36. Un fariseu a rugat pe Isus să mănânce la el. Isus a intrat în casa fariseului, și a șezut la masă. 37. Și iată că o femeie păcătoasă din cetate a aflat că El era la masă în casa fariseului: a adus un vas de alabastru cu mir mirositor, 38. și stătea înapoi lângă picioarele lui Isus și plângea. Apoi a început să-l stropească picioarele cu lacrimile ei, și să le ștergă cu părul capului ei; le săruta mult, și le ungea cu mir. 39. Când a văzut lucrul acesta, fariseul, care-L poftise, și-a zis: „Omul acesta, dacă ar fi un proroc, ar ști cine și ce fel de femeie este cea care se atinge de el: că este o păcătoasă.” 40. Isus a luat cuvântul, și i-a zis: „Simone, am să-ți spun ceva.” - „Spune, Învățătorule”, I-a răspuns el. - 41. „Un cămătar avea doi datornici: unul îi era dator cu cinci sute de lei, iar celălalt cu cinzeci. 42. Fiindcă n-aveau cu ce plăti, i-a iertat pe amândoi. Spune-Mi dar, care din ei îl va iubi mai mult?” 43. Simon I-a răspuns: „Socotesc că acela căruia i-a iertat mai mult.” Isus i-a zis: „Drept ai judecat.” 44. Apoi S-a întors spre femeie, și a zis lui Simon: „Vezi tu pe femeia aceasta? Am intrat în casa ta, și nu Mi-ai dat apă pentru spălat picioarele; dar ea Mi-a stropit picioarele cu lacrimile ei, și Mi le-a șters cu părul capului ei. 45. Tu nu Mi-ai dat sărutare; dar ea, de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele. 46. Capul nu Mi l-ai uns cu untdelemn; dar ea Mi-a uns picioarele cu mir. 47. De aceea îți spun: Păcatele ei, cari sunt multe, sunt iertate; căci a iubit mult. Dar cui i se iartă puțin, iubește puțin.” 48. Apoi a zis femeii: „Iertate îți sunt păcatele!” 49. Cei ce ședea cu El la masă, au început să zică între ei: „Cine este acesta de iartă chiar și păcatele?” 50. Dar Isus a zis femeii: „Credința ta te-a mântuit; du-te în pace.”

În întâmplarea cu femeia păcătoasă, care stă la picioarele Domnului Isus în casa fariseului, ni se arată că sunt unii care în mândria lor și pe baza vrăjmășiei lor religioase resping oferta împăcării, și sunt alții care o primesc cu plăcere. Că oferta este pentru ambele grupe de oameni, aceasta ne-o arată pilda despre creditor și datornici, pe care Domnul o spune în casa fariseului: „Fiindcă n-aveau cu ce plăti, i-a iertat pe amândoi” (Luca 7.42). Și această pildă o găsim numai în evanghelia după Luca. Oferta împăcării este deci valabilă atât pentru fariseul convins de propria dreptate, cât și pentru femeia păcătoasă. „Că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor” [2 Corinteni 5.19].

Chiar dacă aici în comportarea Domnului cu femeia păcătoasă nu găsim toate rezultatele împăcării, totuși găsim baza ei în iertarea păcatelor (Luca 7.47), căci păcatul a provocat îndepărtarea între Dumnezeu și noi. (Este vorba nu numai de un „fel de gândire” înstrăinat și vrăjmaș, ci și de „faptele rele”, prin care se arată felul de gândire [Coloseni 1.21]). Aceasta înseamnă: premisa pentru împăcare este că mai înainte s-a clarificat problema păcatelor prin iertare.

De aceea ispășirea este baza pentru împăcare, și iertarea păcatelor este prima parte a împăcării. Numai prin aceasta Dumnezeu poate acum să nu mai pună la socoteală păcatele și să readucă pe om în părtășie cu Sine, căci Dumnezeu are nevoie pentru aceasta de o bază juridică dreaptă.

În al doilea rând este vorba de sentimente schimbate față de Dumnezeu, care se arată în dragostea acestei femei față de Domnul (Luca 7.47). Inima lui Dumnezeu dorește să primească răspuns la dragostea Sa din partea omului. Aceasta este realizat aici. Despre acest răspuns al dragostei inimii noastre citim în legătură cu textul din 2 Corinteni 5.15, care vorbește despre împăcare: „... pentru ca cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei.”

Și în al treilea rând vedem și unde conduce împăcarea – la pace: „Du-te în pace!” (Luca 7.50).

Această femeie păcătoasă avea o conștiință așa de mare despre faptul că Dumnezeu i-a întins în Hristos mâna spre împăcare, că ea nu s-a rușinat să vină în casa fariseului la Domnul Isus și acolo să-l ude picioarele cu lacrimile ei.

În această întâmplare în casa fariseului devine clară responsabilitatea omului de a primi mâna întinsă a lui Dumnezeu. Alte locuri din Scriptură ne arată că împăcarea este în cele din urmă acțiunea suverană a lui Dumnezeu, însă aici ni se prezintă latura responsabilității omului.

Luca 8.26-35: 26. Au venit cu corabia în ținutul Gherghesenilor, care este în dreptul Galileei. **27.** Când a ieșit Isus la țarm, L-a întâmpinat un om din cetate, stăpânit de mai mulți draci. De multă vreme nu se îmbrăca în haină, și nu-și avea locuința într-o casă, ci în morminte. **28.** Când a văzut pe Isus, a scos un strigăt ascuțit, a căzut jos înaintea Lui, și a zis cu glas tare: „Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiul Dumnezeului Celui Prea Înalt? Te rog nu mă chinui.” **29.** Căci Isus poruncise duhului necurat să iasă din omul acela, pe care pusese stăpânire de multă vreme; era păzit legat cu cătușe la mâni și cu obezi la picioare, dar rupea legăturile, și era gonit de dracul prin pustii. **30.** Isus l-a întrebat: „Cum îți este numele?” „Legiune,” a răspuns el; pentru că intraseră mulți draci în el. **31.** Și dracii rugau stăruitor pe Isus să nu le poruncească să se ducă în Adânc. **32.** Acolo pe munte, era o turmă mare de porci, care pășteau. Și dracii au rugat pe Isus să le dea voie să intre în ei. El le-a dat voie. **33.** Dracii au ieșit din omul acela, au intrat în porci, și turma s-a repezit de pe râpă în lac, și s-a înecat. **34.** Porcarii, când au văzut ce se întâmplase, au fugit și au dat de veste în cetate și prin sate. **35.** Oamenii au ieșit să vadă cele întâmplare. Au venit la Isus, și au găsit pe omul din care ieșiseră dracii, șezând la picioarele lui Isus, îmbrăcat, și în toate mințile; și i-a apucat frica.

În evanghelia după Luca 8 găsim un om care ajunsese total sub puterea adversarului lui

Dumnezeu. Prin aceasta a ajuns chiar înstrăinat față de semenii lui și a fost alungat în pustiu. El nu voia să aibă nimic a face cu Isus, Fiul lui Dumnezeu. Însă Domnul Isus S-a îndurat de el și la sfârșit vedem pe acest om „șezând la picioarele lui Isus”. Acesta este țelul împăcării: să ne aducă la Dumnezeu, Tatăl, în cea mai mare apropiere de El (compară cu Efeseni 2.18: „... intrare la Tatăl”; Coloseni 1.22: „... să vă înfățișați înaintea Lui”).

Luca 10-30-37: 30. Isus a luat din nou cuvântul, și a zis: „Un om se cobora din Ierusalim la Ierihon. A căzut între niște tâlhari, cari l-au dezbrăcat, l-au jefuit de tot, l-au bătut zdravăn, au plecat, și l-au lăsat aproape mort. 31. Din întâmplare, se cobora pe același drum un preot; și, când a văzut pe omul acesta, a trecut înainte pe alături. 32. Un Levit trecea și el prin locul acela; și când l-a văzut, a trecut înainte pe alături. 33. Dar un Samaritean, care era în călătorie, a venit în locul unde era el, și când l-a văzut, i s-a făcut milă de el. 34. S-a apropiat de i-a legat rănile, și a turnat peste ele untdelemn și vin; apoi l-a pus pe dobitocul lui, l-a dus la un han, și a îngrijit de el. 35. A doua zi, când a pornit la drum, a scos doi lei, i-a dat hangiului, și i-a zis: „Ai grijă de el, și orice vei mai cheltui, îți voi da înapoi la întoarcere.” 36. Care dintr-acești trei ți se pare că a dat dovadă că este aproapele celui ce căzuse între tâlhari?” 37. „Cel ce și-a făcut milă cu el”, a răspuns învățătorul Legii. „Du-te de fă și tu la fel”, i-a zis Isus.

În timp ce în Luca 7 este prezentată responsabilitatea omului, în Luca 10 este accentuată în mod deosebit suveranitatea lui Dumnezeu. Omul din pilda samariteanului milos este total lipsit de ajutor, total incapabil să se ajute singur. Nici Legea nu a dat nici un ajutor acestui om, ceea ce vedem în comportarea preotului și a levitului. Ei au trecut pe lângă el, deoarece ei erau în pericol să se întineze, dacă s-ar fi atins de cel jefuit, care probabil era deja mort, ca să-l ajute.

Omul din pildă este imaginea unui om care era pe un drum departe de Dumnezeu: de la Ierusalim spre Ierihon. Ierusalim este cetatea lui Dumnezeu, în timp ce Ierihon era cetatea blestemată de Dumnezeu. Vedem astfel pe om cu spatele întors spre Dumnezeu cum se îndepărtează tot mai mult de El și se îndreaptă spre pierzarea lui. Chiar dacă nu era ajutor nici din partea preotului și nici din partea levitului și omul însuși nu se putea ajuta singur – samariteanul poartă grijă de tot ce era necesar. Nimic nu este lăsat în seama omului – samariteanul dă tot ce este necesar de la început până la sfârșit: *el* a venit în locul unde era el, *el* îi leagă rănile, *el* toarnă untdelemn și vin pe răni, *el* îl pune pe animalul lui, *el* îl duce la han, *el* are grijă de el, și *el* vrea să plătească restul, atunci când *el* va reveni.

Însă probabil nu ceea ce *face* el este lucrul cel mai mare, ci ceea ce el *simte*: „și când l-a văzut, *i s-a făcut milă* de el” (Luca 10.33). Vedem aici toată dragostea lui Dumnezeu, *careare milă* de omul, care a decăzut de la El; care s-a îndepărtat așa de mult, că nu se mai poate întoarce înapoi; care și-a pricinuit singur pierzarea. Și cum Dumnezeu ia totul asupra Sa, absolut totul, ca să arate oamenilor dragostea Sa! Dumnezeu duce pe om acolo unde El – când El Însuși a venit în Hristos în lume – n-a găsit nici un loc: la un han. Când omul ajunge la han, tot ceea ce are el este un dar al samariteanului. El nu avea nimic de la sine. Nu se leagă aceasta cu 2 Corinteni 5, unde împăcarea este adusă în legătură cu o creație nouă și unde citim că „*totul* este de la Dumnezeu” (2 Corinteni 5.18)?

Luca 14.12-24: 12. A zis și celui ce-L poftise: „Când dai un prânz sau o cină, să nu chemi pe prietenii tăi, nici pe frații tăi, nici pe neamurile tale, nici pe vecinii bogați, ca nu

cumva să te cheme și ei la rândul lor pe tine, și să iei astfel o răsplată pentru ce ai făcut. 13. Ci, când dai o masă, cheamă pe săraci, pe schilozi, pe șchiopi, pe orbi. 14. Și va fi fericite de tine, pentru că ei n-au cu ce să-ți răsplătească; dar ți se va răsplăti la învierea celor neprihăniți." 15. Unul din cei ce ședea la masă cu El, când a auzit aceste vorbe, l-a zis; „Ferice de acela care va prânzi în Împărăția lui Dumnezeu!” 16. Și Isus i-a răspuns: „Un om a dat o cină mare, și a poftit pe mulți. 17. La ceasul cinei, a trimis pe robul său să spună celor poftiți: «Veniți, căci iată că toate sunt gata.» 18. Dar toți, parcă fuseseră vorbiți, au început să se dezvinovățească. Cel dintâi i-a zis: «Am cumpărat un ogor, și trebuie să mă duc să-l văd; rogu-te să mă ierți.» 19. Un altul a zis: «Am cumpărat cinci perechi de boi și mă duc să-i încerc: iartă-mă, te rog.» 20. Un altul a zis: «Tocmai acum m-am însurat, și de aceea nu pot veni.» 21. Când s-a întors robul, a spus stăpânului său aceste lucruri. Atunci stăpânul casei s-a mâniat, și a zis robului său: «Dute-te degrabă în piețele și ulițele cetății, și adu aici pe cei săraci, ciungi, orbi și șchiopi.» 22. La urmă, robul a zis: «Stăpâne, s-a făcut cum ai poruncit, și tot mai este loc.» 23. Și stăpânul a zis robului: «Leși la drumuri și la garduri, și pe cei ce-i vei găsi, silește-i să intre, ca să mi se umple casa. 24. Căci vă spun că niciunul din cei poftiți, nu va gusta din cina mea.»

În pilda despre cina mare vedem că Dumnezeu dorește și face totul ca să aibă părtășie cu omul:

- Dumnezeu face totul, pentru ca omul să poată veni („toate sunt gata”; Luca 14.17).
- Dumnezeu dorește să vină *mulți* oameni („ca să mi se umple casa”; Luca 14.23).
- Dumnezeu roagă chiar, ca omul să vină („silește-i să intre”; Luca 14.23).

Vedem aici prezentată simbolic vestirea cuvântului împăcării (2 Corinteni 5.19). Trebuie să se dea un răspuns corespunzător lucrării Domnului Isus (cu toate că în pasajul acesta nu se amintește aceasta).

În reacția stăpânului casei la faptul că invitații lui au respins invitația sa putem recunoaște întrucâtva ce înseamnă pentru Dumnezeu, că oferta Lui de împăcare nici astăzi nu este primită de mulți.

Luca 15: 1. Toți vameșii și păcătoșii se apropiau de Isus ca să-L asculte. 2. Și Fariseii și cărturarii cârteau și ziceau: „Omul acesta primește pe păcătoși, și mănâncă cu ei.” 3. Dar El le-a spus pilda aceasta: 4. „Care om dintre voi, dacă are o sută de oi, și pierde pe una din ele, nu lasă pe celelalte nouăzeci și nouă pe islaz, și se duce după cea pierdută, până când o găsește? 5. După ce a găsit-o, o pune cu bucurie pe umeri; 6. și, când se întoarce acasă, cheamă pe prietenii și vecinii săi, și le zice: «Bucurați-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia care era pierdută.» 7. Tot așa, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de oameni neprihăniți cari n-au nevoie de pocăință. 8. Sau care femeie, dacă are zece lei (grecește: drahme.) de argint, și pierde unul din ei, nu aprinde o lumină, nu mătură casa, și nu caută cu băgare de seamă până când îl găsește? 9. După ce l-a găsit, cheamă pe prietenele și vecinele ei, și zice: «Bucurați-vă împreună cu mine, căci am găsit leul, pe care-l pierdusem.» 10. Tot așa, vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește.” 11. El a mai zis: „Un

om avea doi fii. 12. Cel mai tânăr din ei a zis tatălui său: «Tată, dă-mi partea de avere, ce mi se cuvine.» Și tatăl le-a împărțit averea. 13. Nu după multe zile, fiul cel mai tânăr a strâns totul, și a plecat într-o țară depărtată, unde și-a risipit averea, ducând o viață destrăbălată. 14. După ce a cheltuit totul, a venit o foamete mare în țara aceea, și el a început să ducă lipsă. 15. Atunci s-a dus și s-a lipit de unul din locuitorii țării aceleia, care l-a trimis pe ogoarele lui să-i păzească porcii. 16. Mult ar fi dorit el să se sature cu roșcovele, pe cari le mâncau porcii, dar nu i le da nimeni. 17. Și-a venit în fire, și a zis: «Câți argați ai tatălui meu au belșug de pâine, iar eu mor de foame aici! 18. Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu, și-i voi zice: Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta, 19. și nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi.» 20. Și s-a sculat, și a plecat la tatăl său. Când era încă departe, tatăl său l-a văzut, și i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui, și l-a sărutat mult. 21. Fiul i-a zis: «Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta, nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău.» 22. Dar tatăl a zis robilor săi: «Aduceți repede haina cea mai bună, și îmbrăcați-l cu ea; puneți-i un inel în deget, și încălțați-l în picioare. 23. Aduceți vițelul cel îngrășat, și tăiați-l. Să mâncăm și să ne veselim; 24. căci acest fiu al meu era mort, și a înviat; era pierdut, și a fost găsit.» Și au început să se veselească. 25. Fiul cel mai mare era la ogor. Când a venit și s-a apropiat de casă, a auzit muzică și jocuri. 26. A chemat pe unul din robi, și a început să-l întrebe ce este. 27. Robul acela i-a răspuns: «Fratele tău a venit înapoi, și tatăl tău a tăiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a găsit iarăși sănătos și bine.» 28. El s-a întăritat de mânie, și nu voia să intre în casă. Tatăl său a ieșit afară, și l-a rugat să intre. 29. Dar el, drept răspuns, a zis tatălui său: «Iată, eu îți slujesc ca un rob de atâția ani, și niciodată nu ți-am călcat porunca; și mie niciodată nu mi-ai dat măcar un ied să mă veselesc cu prietenii mei; 30. iar când a venit acest fiu al tău, care ți-a mâncat averea cu femeile desfrânate, i-ai tăiat vițelul cel îngrășat.» 31. «Fiule», i-a zis tatăl, «tu întotdeauna ești cu mine, și tot ce am eu este al tău. 32. Dar trebuia să ne veselim și să ne bucurăm, pentru că acest frate al tău era mort, și a înviat, era pierdut și a fost găsit.»

În concordanță cu Coloseni 1, unde împăcarea este legată cu plinătatea (Dumnezeirii), în capitolul acesta găsim în pildă pe Fiul (= păstorul, care merge să caute oaia pierdută), pe Duhul (= femeia, care caută drahma) și pe Tatăl preocupat să aducă pe om iarăși în părtășie cu Sine. Vedem în capitolul acesta că în cadrul împăcării omului nu este vorba atât de mult de ceea ce primește *omul* (cu toate că și la aceasta se face aluzie); este vorba în mod deosebit de bucuria lui *Dumnezeu* față de împăcare. Astfel la reîntoarcerea fiului pierdut este descrisă detaliat bucuria tatălui, nu însă bucuria fiului, ceea ce noi mai degrabă am fi așteptat. În fiecare parte a pildei este accentuată în mod deosebit bucuria persoanei care găsește ce era pierdut.

În afară de aceasta în pildele din Luca 15 este accentuată pierderea: „oaia mea, care era pierdută”, „leul pe care-l pierdusem”; „era pierdut, și a fost găsit”. Aceste pilde ne arată un lucru: Dumnezeu a pierdut ceva, pe care El îl prețuiește foarte mult. El a creat pe om, ca să aibă părtășie cu el; însă această părtășie netulburată s-a pierdut prin căderea în păcat a imului. Că Dumnezeu a pierdut ceva, găsim deja pe primele pagini ale Bibliei, unde citim că Dumnezeu *caută* pe om (Geneza 3.4,5). Dacă pildele relatează despre faptul că în cele din urmă ce a fost pierdut a fost găsit, citim și despre bucuria mare a păstorului, a femeii și a tatălui. În aceasta putem vedea bucuria triunității lui Dumnezeu. De aceea și bucuria mare pentru regăsirea celor pierdute. De asemenea aici mai vedem că poziția celor regăsite este

mult mai bună decât a fost înainte.

- Oaia nu este readusă în turmă, ci „acasă”.
- Fiul pierdut nu numai vine înapoi acasă, ci el obține haina cea mai bună și vițelul îngrășat.

Tot așa este și cu omul. Prin împăcare a devenit din nou posibilă părtășia netulburată între Dumnezeu și om. Așa cum în pilde oaia, leul și fiul au fost regăsite, tot așa Dumnezeu, ca să zicem așa, „a regăsit” pe om. Acesta este rezultatul împăcării. Omul nu este readus în vechea lui poziție, ci el obține o poziție cu totul nouă înaintea lui Dumnezeu. El nu este readus în starea în care s-a aflat în Eden înainte de căderea în păcat, ci el este adus la ceea ce Dumnezeu deja demult a prevăzut pentru el: în savurarea întregii Lui dragoste în casa Sa.

Cât de mult și-a dorit Dumnezeu să readucă înapoi la Sine pe om, vedem și din fraza scurtă: „Când era încă departe, tatăl său l-a văzut”. Fiul a fost în depărtare, și cu toate acestea tatăl său l-a văzut acolo. Tot timpul în care omul era înstrăinat de Dumnezeu, Dumnezeu nu a încetat să privească la el. Dacă tatăl sărută pe fiul, atunci aceasta este o imagine expresivă pentru faptul că prin împăcare a fost înlăturată depărtarea între Dumnezeu și om.

Până acum am studiat numai aspectul harului din partea tatălui (care este o imagine a lui Dumnezeu). În cadrul împăcării este însă important și aspectul responsabilității din partea păcătosului. Acest aspect este în zilele noastre din păcate uneori trecut cu vederea, în mod deosebit și atunci când este vorba de aplicarea practică a istorisirii despre fiul pierdut la refacerea relațiilor stricate. Nu citim că tatăl s-a dus după fiu în țara îndepărtată, și el nu s-a dus la el nici atunci când fiul păzea porcii.¹ Mai întâi fiul a trebuit să-și dea bine seama de starea lui, apoi să se ridice pentru întoarcere înapoi. Aceasta este pocăință; ea trebuie principial să aibă loc mai înainte. După ce tatăl l-a sărutat, nu a lipsit nici mărturia fiului: „Am păcătuțit împotriva cerului și împotriva ta.” Fără mărturisire nu este iertare și împăcare adevărată. Problema vinovăției trebuie necondiționat rezolvată, dacă trebuie să aibă loc o împăcare adevărată.

În cuvintele tatălui din Luca 15.22 vedem o imagine a „creației noi”, pe care Dumnezeu a făcut-o în cel credincios: „Aduceți repede haina cea mai bună, și îmbrăcați-l cu ea; puneți-i un inel în deget, și încălțați-l în picioare.” Fiul este adus într-o stare cu mult mai bună decât aceea în care s-a aflat înainte de a pleca de la tatăl. Depărtarea dintre tată și fiu nu este simplu depășită. Hainele zdrențuite ale fiului pierdut nu sunt spălate și cârpite, sandalele nu sunt reparate, ci totul devine nou.

Așa cum Dumnezeu ne încredințează nouă astăzi misiuni, tot așa au primit misiuni și slujitorii tatălui (Luca 15.22,23). Desigur este Duhul Sfânt, Cel care lucrează în oameni, însă Dumnezeu dorește să folosească oameni pentru vestirea cuvântului împăcării (vezi 2 Corinteni 5.19). Ce har, dacă El vrea să ne folosească!

În afară de aceasta, Dumnezeu dorește ca noi să ne simțim bine în prezența Sa.² Noi putem deja astăzi să ne simțim bine în prezența lui Dumnezeu, așa cum noi ne vom „simți bine” cândva în cer în veșnicie la Domnul, când vom savura prezența Sa. Noi nu trebuie să ne mai temem, noi nu ne simțim suspecțaiți, nu ne simțim străini, da, nici măcar ca oaspeți; noi

aparținem locului acela, așa cum copiii noștri ne aparțin în casele noastre.

Și fiul regăsit trebuia să se simtă bine în prezența tatălui, după ce s-a reîntors acasă; de aceea tatăl a procedat cu fiul așa cum citim în versetele 20 până la 24. Prin sărutare totul a fost clarificat din partea tatălui. Fiul nu a devenit mai plăcut prin aceea că el avea îmbrăcată haina cea mai bună, dar s-a schimbat mult în simțămintele fiului. Fără o haină nouă, îmbrăcat în continuare în hainele lui rupte, el nu ar fi putut să se simtă bine în prezența tatălui. Aici avem gândul împăcării, referitor la om. Când fiul pierdut a fost îmbrățișat de tatăl și a devenit conștient că avea favoarea tatălui său, și că tatăl nu era supărat pe el, și după ce el a rostit mărturia sa – atunci el era împăcat. Dar era numai *o parte* a împăcării, căci el sta acolo încă în hainele lui murdare, în zdrențele lui, și desculț. În această stare fiul nu se putea simți bine în prezența tatălui, care i-a dovedit numai dragoste și acum îndurare deplină. Abia după ce el a avut îmbrăcată haina cea mai bună³, sandale în picioare⁴ și un inel pe deget⁵, el era în stare să savureze conștient împăcarea.

Masa comună cu vițelul tăiat în mijloc ne amintește de jertfa de pace. Această jertfă vorbește despre părtășia între Dumnezeu și om pe baza lucrării lui Hristos, despre o părtășie din care se revarsă o mare bucurie. Această bucurie este exprimată prin cuvintele tatălui: „Să mâncăm și să ne veselim” (Luca 15.23). Semnele adevăratei împăcări sunt o relație fericită netulburată, în care te simți bine, precum și părtășia și bucuria.

Luca 23.34: Isus zicea: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!”

Aici găsim culmea slujbei de împăcare. După ce oamenii L-au răstignit pe Domnul, în ciuda eforturilor dragostei Sale, Domnul Isus spune: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!”

Luca 24.44,47: Apoi le-a zis: „Iată ce vă spuneam când eram încă cu voi, că trebuie să se îplinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în proroci și în psalmi. ... Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința spre iertarea păcatelor, începând din Ierusalim.

Să ne mai putem noi aștepta că este posibil ca Dumnezeu acum să mai lase să se predice iertarea? Răspunsul lui Dumnezeu la faptul că omul l-a dovedit cea mai mare vrăjmășie este, că El lasă acum să se predice cuvântul împăcării: „Împăcați-vă cu Dumnezeu” (2 Corinteni 5.20). Dar este vorba de mai mult: dacă El lasă să se predice acum iertarea, atunci El mai spune ucenicilor și: „Începând din Ierusalim!” Tocmai în cetatea care s-a comportat așa de îngrozitor cu El, cum nu se putea mai rău! Că cuvântul împăcării trebuia adresat mai întâi acestei cetăți, arată cât de mult Domnul Isus a glorificat pe Dumnezeu. De aceea Dumnezeu poate acum să răspundă la ura și vrăjmășia față de dragostea Lui cu o dragoste mult mai mare.

Am văzut diferite glorii ale împăcării noastre. Aceasta trebuie să aibă efect asupra umblării noastre. Dacă în ceea ce privește poziția noastră suntem spre bucuria lui Dumnezeu, atunci aceasta va da naștere în noi la dorința de a trăi spre bucuria lui Dumnezeu. În poziția noastră în Hristos înaintea lui Dumnezeu nu mai sunt nici un fel de dezacorduri între Dumnezeu și noi. Este și în viața noastră zilnică așa? Dezacordurile sunt primul pas spre înstrăinare, care în cele din urmă poate sfârși în vrăjmășie. Este și dorința noastră de a trăi așa fel cum a putut

spune J. N. Darby la sfârșitul vieții sale: „Între mine și Tatăl nu este nici un nor”?⁶

Adnotare

[1] Aici este cu totul altfel decât la păstor: totul depinde de păstor, oaia este total lipsită de putere, și în cazul leului (drahmei) este altfel, în ban nu este viață. În timp ce la fiul pierdut este vorba de responsabilitatea noastră, vedem aici că totul depinde de Dumnezeu, deoarece noi eram *fără putere* (Romani 5.6) și *morți* în păcate și fărădelegi (Efeseni 2.1).

[2] Prin aceasta nu vrem să spunem o bunăstare așa cum ea este propovăduită astăzi prin așa numita evanghelie a bunăstării.

[3] Aici ne amintim de „haina mântuirii” din Isaia 61.10.

[4] Sandalele în picioare ne fac să ne gândim la intrare în casa tatălui și la ieșirea din casa tatălui.

[5] Inelul, în care totul este legat împreună, ne amintește probabil și la relațiile netulburate și este totodată un semn al demnității.

[6] Sursa: Anon., *The Last days of J.N.D.* (Christchurch, 1925, pag. 3). citat în *Het verhaal van der Broeders*, Bd. 1, J. Ouweneel, *Uit het Woord der Waarheid*, Winschoten 1977, pag. 182.

Tradus de la: [Der Dienst der Versöhnung im Lukasevangelium \(18\)](#)

Traducere: Ion Simionescu